

adresy své advokátní kanceláře. Klade se mu tedy za vinu nedostatek dbalosti. V § 2 kárného statutu pro advokáty a kandidáty advokacie ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. není stanoveno, že porušení povinností povolání nebo poškození cti a vážnosti stavu tresce se jen tehdy, stalo-li se úmyslně. Pro subjektivní zodpovědnost s hlediska kárných předpisů stačí, prokáže-li se nedbalost obviněného. Takovou nedbalost má kárná rada vším právem za zjištěnu. Obviněný jako příslušník stavu advokátního musil si býti vědom toho, že když se již stal ve veřejné dražbě vlastníkem usedlosti »S.« v Č., kterou, nechtěje ztratiti značný kapitál, dal vybudovati v elegantní restaurant, nesmí v žádném případě svého advokátského povolání použití za reklamu pro hostinskou a hotelovou živnost tamže provozovanou. Nicméně rozhodl se obviněný, že bude ve vlastním jméně zváti k slavnostnímu otevření podniku tištěnými pozvánkami, a svěřil při tom jejich úpravu tiskaři nebo jeho zřízenci, o nichž věděl a věděti musil, že nemohou míti tak vyvinutý smysl pro čest a vážnost advokátního stavu, jaký vzhledem k svému předběžnému vzdělání a k své příslušnosti k tomuto stavu má míti obviněný. Obviněný ani netvrdí, že důtklivě poučil výrobce pozvánek o tom, co v nich vzhledem k jeho advokátskému stavu nesmí býti za žádných okolností uvedeno. Nepostaral-li se dále obviněný za těchto okolností dokonce ani o to, by se osobně mohl přesvědčiti o obsahu a bezzávadnosti pozvánek, jest právem činěn podle § 2 cit. kárného statutu zodpovědným za to, že obsahem pozvánek došlo k zlehčení cti a vážnosti stavu. Obviněný nemůže se odvolávat na to, že snad krátkost času a ohled na úspěch slavnostního otevření podniku mu nedovolovaly provésti nutnou kontrolu, k níž byl povinen. Nemohlo býti proto v tomto směru jeho odvolání vyhověno.

Ale ani v druhém případě nelze přiznati odvolání úspěch. V kárném nálezu jest správně a vystižně dovozeno, v čem záleží poklesek obviněného, a stačí odvolatele odkázati na jasné a úplné důvody napadeného nálezu, které nejsou vyvráceny vývody odvolacími. Jen se podotýká k vývodům odvolacím, že obviněnému, jak v kárném nálezu výslovně uvedeno, neklade se za vinu, že při vyklizení jednal s V-ou za zády jejího právního zástupce, a že ve zjištěných skutkových okolnostech není opory pro tvrzení odvolatelovo, že prý soupis šperků nebyl v souvislosti se stěhováním.

Odvolatel napadá i výši pokuty 1.000 Kč, k níž byl odsouzen, ježto prý zástupce komory navrhl pokutu jen 500 Kč; proto prý kárná rada neměla jíti nad tento návrh. Ale jak z předpisů §§ 23, 24, 27, 29, 31, 34, 37, 47, 50 a 53 kárného statutu plyne, není kárná rada vázána návrhem zástupce komory v ten způsob, že by nemohla nalézt na vyšší trest, než jaký navrhoval zástupce komory. I odvolací soud shledává přisouzený trest přiměřeným.

Čís. 102 dis.

Poškození cti a vážnosti stavu, zakročil-li advokát v zastoupení majitele domu soudně o výpověď nájemníka a uplatňoval při tom za důvod

výpovědi, že mu nájemník dal část bytu do podnájmu za úplatu vzhledem k nájemnému jím placenému nepřiměřeně vysokou, ač podnájemní smlouvu a podnájemné sám s ním ujednal.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1929, Ds II 8/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie, slyšev generálního prokuratora, nevyhověl v neveřejném sedění odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 1. června 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání není opodstatněno. Kárná rada správně dovodila, že obviněný tím, že v zastoupení P-ské vzájemné pojišťovny jako majitelky domu zakročil soudně o výpověď nájemnice v tomto domě Augustiny H-ové a že při tom uplatňoval jako důvod výpovědní, že Augustina H-ová dala mu, obviněnému, svůj byt, pokud se týče dvě světnice z něho do podnájmu za úplatu vzhledem k nájemnému jí placenému nepřiměřeně vysokou, ač dotyčnou podnájemní smlouvu a dotyčné podnájemné s H-ovou sám ujednal, porušil čest a vážnost advokátního stavu. K vývodům odvolání podotýká se toto: Pro vinu obviněného jest nerozhodné, zda věděl, že Augustina H-ová je v nepříznivých majetkových poměrech; i kdyby o tom nebyl věděl, nebyl by viny prost. Avšak nelze věřiti, že obviněný okolností té nevěděl, neboť to, že H-ová přepustila mu do podnájmu dvě místnosti a sama si ponechala jen kuchyň, zřejmě svědčilo o jejích nevalně příznivých poměrech. To patrně neušlo ani obviněnému. — Je zjištěno a obviněný doznal, že po podání žádosti o výpověď ujednal s majitelkou domu, že byt po H-ové sám dostane do nájmu. Není tedy bez podkladu, uvádí-li se v nálezu, že zakročení obviněného o výpověď H-ové mohlo buditi a budilo dojem, že obviněný vystupuje proti H-ové ve svém vlastním zájmu. — Při náležité bdělosti, k níž byl povinen cti a vážností stavu, nemohlo obviněnému ujíti, že jeho jednání jest proti stavovské cti a vážnosti. Nebyl-li náležitě bdělým, pokud se týče neuvědomil-li si nepřístojnost svého jednání, není proto prost viny. Tvrzení odvolatelovo, že pokládal své jednání za nezávadné, nemůže míti úspěch. — Pro vinu odvolatele jest nerozhodno, že jak tvrdí, H-ová nechtěla ho oznámiti, a že tak učinila jen na radu svého zástupce. Oznámení mohl učiniti kdokoli a nezáleželo na vůli H-ové (§§ 23 a 24 kár. stat.), má-li obviněný býti pro své jednání kárně stíhán, pokud se týče odsouzen. — Je pravda, že obviněný nebyl povinen snášeti přemrštěné podnájemné, avšak tomu mohl čeliti, aniž zlehčil čest a vážnost stavu, tedy jiným způsobem, než který volil.
